

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/71/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200017
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200017.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: K., bytom I. XXX, právne zastúpeného BAJO LEGAL s.r.o., Astrová 2/A, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, Drieňová 22, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/022788/TDL zo dňa 26. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 4/2012-27 zo dňa 22. augusta 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 4/2012-27 zo dňa 22. augusta 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 1S 4/2012-27 zo dňa 22. augusta 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/022788/TDL zo dňa 26. októbra 2011, ktorým bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a potvrdené rozhodnutie Obvodného úradu Dunajská Streda, odboru všeobecnej vnútornej správy č. A11/06692-9 308/11 zo dňa 8. júla 2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu podľa § 11 ods. 1 písm. a) bolo uložené pokarhanie a ktorého sa mal dopustiť tým, že sa dňa 18.4.2011 v čase okolo 8.30 hod. dostavil do kancelárie M. v Šamoríne, kde sa mal správať hrubo voči M. a jeho synovi U. tak, že ich mal počas slovnej hádky neustále provokovať, aby inicioval bitku a následne im mal vykrikovať, že ak chcú vojnu tak ju budú mať, a keďže U. siahol na rodinu žalobcu, resp. na osoby, ktoré miluje najviac, tak siahne aj on na rodinu U., následne sa mal otočiť k M., ktorému mal povedať, že „začnem s Tebou“ a následne mal odísť.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že žalobca v zázname o podaní vysvetlenia pred Obvodným oddelením PZ Šamorín podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch z 13.5.2011 uviedol, že dňa 15.4.2011 U. ho telefonicky kontaktoval a vyhrážal sa mu vojnou a fyzickou ujmou ako odplatu, na čo mu žalobca povedal, že keď chce vojnu, tak ju môže mať a 18.4.2011 sa zastavil v kancelárii, kde pracuje M. aj U., aby si vyjasnili telefonát. Po tom, čo vstúpil, M. vyskočil a mierne drgol do žalobcu a uviedol nejaké urážlivé slová, na čo ho žalobca vyzval, aby sa ukludnil, lebo mu môže zlomiť prst a obrátil sa na U., že čo znamenal ten telefonát. Po hlasnejšej výmene názorov, počas ktorej ho M. nazval bezcharakterným a nemorálnym človekom, na čo sa žalobca veľmi nazlostil, pretože práve jeho syn U. sa choval neeticky a nemorálne, keď nadviazal úzky vzťah s jeho ženou a že keď chce vojnu, bude ju mať a keďže on siahol na jeho rodinu a na osoby, ktoré miluje najviac, tak aj on siahne na rodinu p. U. Následne sa žalobca obrátil na p. M. a povedal, že začne s ním a tým hádku uzavrel. Žalobca ďalej uviedol, že nikomu sa nevyhrážal fyzickou ujmou, fyzickou likvidáciou a týmto spôsobom prezentoval, že sa ich nezľakne. Správny orgán svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že výpovede svedkov a priznanie sa obvineného - žalobcu dokazujú, že skutok sa stal a bol spáchaný obvineným, a preto bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu vyhrázaním ujmou na zdraví voči M. a U. Pri určení druhu sankcie a jej výmery správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, najmä na skutočnosť, že medzi obvineným a U. je vzťah rozvrátený, odkedy vyšla najavo existencia mimomanželského vzťahu U. s manželkou obvineného, na spôsob jeho spáchania a keďže v minulosti nebol za obdobný priestupok sankcionovaný, bolo mu uložené pokarhanie.

Ministerstvo vnútra SR rozhodnutím č. SVS-OP-2011/022788/TDL zo dňa 26. októbra 2011 zamietlo odvolanie žalobcu a rozhodnutie Obvodného úradu Dunajská Streda, odboru všeobecnej vnútornej správy č. A11/06692-9 308/11 zo dňa 8.7.2011 potvrdilo. Rozhodnutie odôvodnilo tým, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by mali vplyv na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Z výpovedí žalobcu, M. a U. vyplýva, že dňa 18.4.2011 v čase okolo 8.30 hod. v kancelárii M. v Šamoríne došlo ku konfliktu, o ktorom M. podal oznámenie na políciu. Z výpovede obvineného vyplýva, že to bol práve on, ktorý sám vyhľadal svedkov a navštívil ich, pričom bol nahnevaný na U., že ho obvinil na políciu z poškodzovania cudzej veci a jednak preto, že v minulosti mal úzky vzťah s manželkou obvineného. Provokáciu obvineného, aby inicioval bitku a jeho následné vyhrážanie sa považoval žalovaný za porušenie všeobecných pravidiel správania, ktoré je potrebné pri občianskom spolunažívaní dodržiavať a správanie obvineného počas jeho návštevy v kancelárii svedkov naplnilo skutkovú podstatu prejednávaneho priestupku. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch sa priestupku dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Subjektom tohto priestupku bol žalobca, ktorý sa voči svedkom hrubo správal tak, že počas slovnej hádky neustále provokoval, aby iniciovali bitku a následne im vykrikoval, že „ak chcete vojnu, tak ju budete mať a keďže U. siahol na moju rodinu, resp. na osoby, na ktoré milujem najviac, tak siahnem aj ja na rodinu U.“, otočil sa k M., ktorému povedal, že „začnem s Tebou“, t.j. iným hrubým správaním úmyselne narušil občianske spolunažívanie (subjektívna stránka). Predmetom ochrany je občianske spolunažívanie (objekt), ktoré bolo žalobcovým konaním narušené (objektívna stránka).

Na záver krajský súd uviedol, že takto zistený skutkový stav nespochybnil ani žalobcove tvrdenia v žalobe, že správny orgán sa nevysporiadal s námietkami žalobcu týkajúcimi sa vierohodnosti nepravdivých výpovedí U. a M., ktorí mali záujem na stíhaní žalobcu. Rovnako neobstálo ani tvrdenie žalobcu, že žalovaný a ani prvostupňový správny orgán neskúmali okolnosti, za akých sa žalobca dostavil do kancelárie za U.. Je nesporné, že žalobca svojim úmyselným konaním narušil občianske spolunažívanie, čo je nepochybne preukázané aj z administratívneho spisu. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že výpovede U. a M. nie sú pravdivé a vierohodné, nakoľko sám žalobca svoje vedomé, hrubé správanie voči týmto osobám nepoprel. Ako sám uviedol, týmto svojim protiprávnym konaním chcel demonštrovať, „že sa M. a U. nezľakne“. Krajský súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. SVS-OP-2011/022788/TDL z 26. októbra 2011 a Obvodného úradu Dunajská Streda č. A11/06692-9 308/11 z 8. júla 2011 zrušuje, konanie o priestupku zastavuje a zároveň ukladá žalovanému správne orgánu povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania za zaplatené súdne poplatky v sume 66 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 322,08 €. V odvolaní uviedol, že prvostupňový súd ako aj správne orgány neodôvodnili a relevantne nevyhodnotili tvrdenia žalobcu o nepravdivosti svedeckých výpovedí M. a U.. Úmyslom žalobcu nebolo narušiť občianske spolunažívanie vyhrážaním sa ujmu na zdraví, ale riešením vzájomných konfliktov osôb. Podľa jeho názoru prvostupňový súd ani správne orgány žiadnym spôsobom nehodnotili konanie Augustína Sánku, ktorý bol iniciátorom samotného konfliktu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. januára 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/022788/TDL z 26. októbra 2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Obvodného úradu Dunajská Streda, odboru všeobecnej vnútornej správy č. A11/06692-9 308/11 z 8. júla 2011 potvrdil. Medzi účastníkmi bola sporná otázka, či sa žalobca dopustil skutku uvedeného v napadnutom rozhodnutí, z ktorého bol uznaný vinným.

Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor"), to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp "rovnosti zbraní", "kontradiktórnosť súdneho konania", "právo osobnej prítomnosti na konaní" a "zákaz diskriminácie vlastnej osoby".

Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone o priestupkoch a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3 správneho poriadku), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl. správneho poriadku) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl. správneho poriadku).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7

Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v správnom poriadku, poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým ustanovuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu ako aj k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Správny orgán sa pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka (kumulatívne). V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného). V predmetnej veci aj podľa názoru odvolacieho súdu bol presne a nado všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty.

Odvolací súd konštatuje, že žalobca zistený skutkový stav nespochybnil, dokonca svoje vedomé a hrubé správanie vo výpovedi priznal. Jeho námietka, že nebolo jeho úmyslom vyhrážať sa neobstojí, nakoľko z jeho správania pri konfrontácii vyplynulo ohrozenie riadneho občianskeho spolunažívania. Ak sám mal pocit, že iniciátorom konfliktu je samotný svedok, mal možnosť riešiť ho zákonnými prostriedkami a nie neprimeraným konaním.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že správne orgány vykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu, bol dostatočne zistený a preukázaný skutkový stav, ktorý dostatočne odôvodňuje záver, že skutok sa stal a je priestupkom podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.